

Sensibilitat ciutadana

PERE ORTÍS

En el número de *Serra d'Or* de juliol-agost de l'any passat, el senyor Josep Puig i Vila, de Barcelona, publica una carta que vessa indignació. Una persona amb molta sensibilitat i un català de cap a peus, puix que tot sovint hi publica cartes que el revelen clarament. Model de ciutadà, val la pena de llegir-lo; i no és ell sol.

S'indigna perquè el senyor Mayor Oreja tingué la barra de dir públicament que el sistema d'educació català és *una inmersión en la ignorancia*. I s'indigna perquè l'insult a una nació mil·lenària, que ha creat una cultura increïble, sense tenir un Estat que la protegeixi, i que l'ha sabuda preservar dels atacs de dos estats que l'haurien d'haver protegida, no tindrà cap disculpa pública. Naturalment que la cosa indigna a qui té un granet de dignitat. S'esdevenen casos d'insults públics en què els insultats protesten, i alguna vegada els insultadors es rectifiquen, i fins es disculpen, però en català això no té lloc: ni els catalans s'indignen ni els desvergonyits es disculpen, perquè l'experiència i l'instint de brètols els diu que amb els catalans no cal amoïnar-s'hi.

Jo recordo perfectament quan el dit senyor Oreja proferí aquest insult contra Catalunya i contra els catalans. Potser no vaig ser tan sensible com el senyor Puig, però és clar que també em vaig indignar. I és possible que amb mi s'esdevinguí com a la massa dels catalans, en la meua personal mesura, que se'ns ha fet la pell dura i ja no hi fan forat els insults. Malament. I aquest defecte, aquest tant-se-me'n-fum i manca de dignitat, és allò de què més es dol el senyor Puig.

Però, ja que hi som, volia dir que jo ja n'havia passat una altra de requinta amb el senyor Oreja, que fou quan arribà a casa seva –tinc entès que és basc, i, si no, corregiu-me– i es posà a pregonar que hi venia a *defender la libertad de los vascos*. Era quan el lehendakari Ibarretxe havia llançat el propòsit de celebrar un plebiscit per a consultar el poble basc sobre el seu propi destí i ell, l'Oreja,

s'hi oposava, amb gros escàndol. I, ¿no s'adona, el bon senyor, que ell i els del seu partit neguen les llibertats i els drets humans de les nacions peninsulars? Ve a portar la llibertat als bascos negant-los la paraula, el dret a expressar-se respecte a si mateixos i a allò que volen per a casa seva? ¿No s'adona que hi ha una immensitat de bascos que volen ser lliures i sobirans, i que ell i els seus els neguen la llibertat i la sobirania? Privar de la llibertat en nom de la llibertat, ves quin sarcasme!

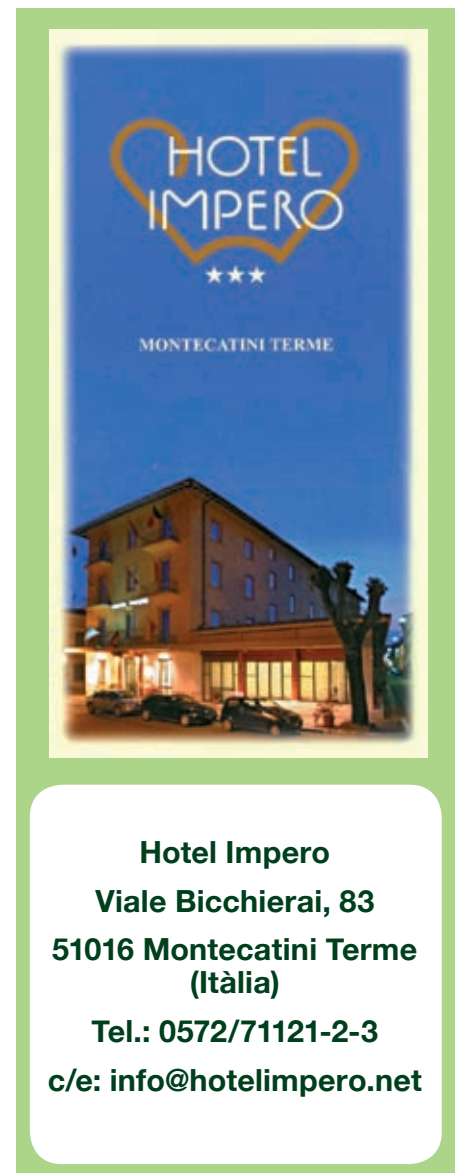
I encara cal sospesar un altre aspecte de tot plegat. ¿No és una traïció a casa teua menysprear la llengua que et va parlar ta mare, renegar del poble on has nascut? El senyor Oreja i altres alts càrrecs del partit com és ara Rajoy, Vidal Quadras, Francisco Camps, pertanyen a una nacionalitat diferent dintre la Península ibèrica i menyspreen allò que Déu els ha fet i allò que Déu els ha donat, per adoptar el gros artifici d'un Estat que és invenció forçada dels homes. Invoco el nom de Déu perquè, atesa la tendència en què militen tots aquests senyors, han de ser creients. I si només ho són per imperatius de tendència, cal avisar-los que reneguen d'allò que els ha donat la mare naturalesa i d'allò que són i que tenen per naixença, per fer professió d'una adopció artificial. D'artificis avui ja no en volem, segle de la sinceritat, segle de dir les coses clares, d'autocriticar-nos amb valentia i veracitat.

Farem goig amb aquesta classe d'elements com a dirigents de la nova Europa. Van malament les coses. Vivim sota artificis, prejudicis, tabús i desviaments naturals que ens aplanen. Ho tenim tot arreglat al revés d'allò que som i ens entestem a mantenir allò que últimament va contra nosaltres, per forçat i per anti-natural. Fruit de segles de capgiraments de la veritat neta.

I cal reformar les coses i decidir-nos a ser naturals i sincers, abans de tot. I tractar de fer contra els artificis, d'aclarir la nostra ment respecte a allò que

professem, de veure on i en què ens han rentat el cervell, esborrant-nos del cor i de la ment allò que ens és connatural i que ens donaria normalitat, personalitat i pau estable amb nosaltres mateixos i els altres, amb els altres pobles i nacions.

Tots els catalans haurien de llegir la carta del senyor Josep Puig. Som lluny, lluny del recte sentit de casa nostra. Vegem si no ens havem capgirat tristament respecte a tot això que dic i perdem el temps, perdem els segles, sotmetent-nos a un jou que no ens toca i a una llei que ens degrada. ♦

Hotel Impero
Viale Bicchierai, 83
51016 Montecatini Terme
(Itàlia)
Tel.: 0572/71121-2-3
c/e: info@hotelimpero.net